

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Ενημερωτικό δελτίο των εργαζομένων στην αεροδιαστημική και την μεταλλουργία #3

ΛΑΪΚΟ ΜΕΤΩΠΟ; ΓΙΑ ΤΟΛΜΑ! ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ, ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ, ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΩΝ, ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΩΝ ΚΑΙ ΛΥΚΕΙΩΝ! ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ!

Στο συλλογικό και ιστορικό φανταστικό, το Λαϊκό Μέτωπο απηχεί δύο γεγονότα που έλαβαν χώρα το καλοκαίρι του 1936, στη Γαλλία από τη μια πλευρά και στην Ισπανία από την άλλη. Στη Γαλλία, τον Ιούνιο του 1936, ένα κύμα αυθόρμητων απεργιών σάρωσε τη χώρα μετά τη νίκη ενός συνασπισμού κομμάτων της άκρας αριστεράς (Κομμουνιστικό Κόμμα), της αριστεράς (Σοσιαλιστικό Κόμμα) και της κεντροαριστεράς (Ριζοσπαστικό Κόμμα). Και στην Ισπανία, στις 19 Ιουλίου 1936, μια λαϊκή εξέγερση που ξεκίνησε από τις εργατικές τάξεις και τους αναρχικούς της CNT-AIT νίκησε το φασιστικό πραξικόπημα του στρατηγού Φράνκο ως αντίδραση στην εκλογή ενός συνασπισμού ακροαριστερών, αριστερών και δημοκρατικών πολιτικών κομμάτων.

Στη Γαλλία, τα εκατομμύρια των απεργών που κατέλαβαν τα εργοστάσιά τους, χωρίς να περιμένουν οδηγίες από τα πολιτικά κόμματα, συχνά ακόμη και ΑΝΤΙΘΕΤΑ στις οδηγίες αυτών των πολιτικών κομμάτων να μετριάσουν τις ενέργειές τους, δημιούργησαν έναν τέτοιο συσχετισμό δυνάμεων ενάντια στα αφεντικά και την αστική τάξη, ώστε οι τελευταίοι έσπευσαν να κάνουν παραχωρήσεις όπως ποτέ άλλοτε στην κοινωνική ιστορία αυτής της χώρας, από φόβο μήπως οι απεργοί ριζοσπαστικοποιηθούν και η εξέγερση μετατραπεί σε επανάσταση. Και ήταν τα αριστερά κόμματα του Λαϊκού Μετώπου που ανέκοψαν τη δυναμική των απεργών, ζητώντας τους να σταματήσουν το κίνημά τους (ο κομμουνιστής ηγέτης Μωρίς Τορέζ διακηρύσσοντας τη διάσημη φράση του «Είναι σημαντικό να γνωρίζουμε πώς να τερματίζουμε μια απεργία»). Αυτή η πρώτη προδοσία της Αριστεράς ήταν η αρχή μιας μακράς σειράς προδοσιών που κατέληξε τραγικά: το Γαλλικό Λαϊκό Μέτωπο εγκατέλειψε το Ισπανικό Λαϊκό Μέτωπο, το οποίο κατέληξε να συντριβεί από τον Φράνκο, ο οποίος είχε την υποστήριξη της ναζιστικής Γερμανίας και της φασιστικής Ιταλίας. Το 1938, ο ριζοσπάστης σοσιαλιστής Νταλαντιέ υπέγραψε τους νόμους για τους «ανεπιθύμητους αλλοδαπούς», προειδεάζοντας για τους νόμους Νταρμανέν (νυν υπουργού εσωτερικών Μακρόν). Και το 1940, οι βουλευτές του Λαϊκού Μετώπου ψήφισαν με 569 ψήφους υπέρ και 80 κατά, δίνοντας πλήρεις εξουσίες στον στρατάρχη Πεταίν.

Το Ισπανικό Λαϊκό Μέτωπο είχε επίσης μια καταστροφική μοίρα: ενώ η Ελευθεριακή Επανάσταση που ξεκίνησε από τους αναρχικούς στις 19 Ιουλίου 1936 προσπαθούσε, σε εξαιρετικά δύσκολες συνθήκες, να επινοήσει ένα άλλο μέλλον, απαλλαγμένο από το Κράτος και τον Καπιταλισμό, η Δημοκρατική Κυβέρνηση συνέχισε να βάζει εμπόδια στο δρόμο τους. Δυστυχώς, βοηθήθηκε από ορισμένους αναρχικούς που πίστευαν στην καλή πρόθεση των Δημοκρατικών να εμποδίσουν τον φασισμό. Πολλοί Δημοκρατικοί, ξεκινώντας από τους Κομ-

μουνιστές, εξακολουθούσαν δυστυχώς να προτιμούν τον φασισμό από την Αναρχία και τον Μάιο του 1937, το Ισπανικό Λαϊκό Μέτωπο μαχαίρωσε πίσωπλάτα τους αναρχικούς επαναστάτες της CNT-AIT και τους ετερόδοξους κομμουνιστές του POUM. Αυτό ήταν το τέλος της επανάστασης και λίγο αργότερα η νίκη των φασιστών.

Ας μας διδάξει η ιστορία: όταν οι εργάτες είναι ενωμένοι, όταν δρουν άμεσα και μόνοι τους, χωρίς να υπακούουν στις οδηγίες των πολιτικών κομμάτων που πάντα θα καταλήγουν να τους προδίδουν, τότε οι εργάτες και γενικότερα η εργατική τάξη μπορούν να κάνουν υπέροχα και μεγαλειώδη πράγματα, μπορούν ακόμη και να κατακτήσουν τον ουρανό. Αν οι εργάτες εγκαταλείψουν την αυτονομία τους και παραδώσουν την πρωτοβουλία τους σε εκπροσώπους, είτε πολιτικούς είτε συνδικαλιστές, αργά ή γρήγορα θα προορίζονται να χρησιμεύουν μόνο ως στρατιωτάκια που θα πέσουν στην πρώτη γραμμή, για το Κράτος, για το Κεφάλαιο ή για μία πολιτική παράταξη εναντίον μιας άλλης.

Η φτώχεια, η κλιματική αλλαγή, ο ρατσισμός και η άνοδος των εθνοταυτοτικών και θρησκευτικών ιδεών, οι ανισότητες κάθε είδους... Ναι, είναι αλήθεια, χρειαζόμαστε μια ριζική αλλαγή στην κοινωνία, μια ρήξη με την κυρίαρχη τάξη. Σε όσες και όσους ονειρεύονται ένα Λαϊκό Μέτωπο μέσω της κάλπης, τους προειδοποιούμε για τις απογοητεύσεις που έρχονται: πώς μπορούν αυτοί οι αριστεροί πολιτικάντηδες, με τον Μελανσόν να αποτελεί την καρικατούρα τους, που έχουν συμμετάσχει σε κάθε αποτυχία από το 1981, να αντιπροσωπεύουν οποιαδήποτε ελπίδα ρήξης με ένα Σύστημα που - κυριολεκτικά - τους τρέφει, είτε με τη μορφή της αμοιβής τους ως εκλεγμένων αντιπροσώπων είτε με τη μορφή κρατικών επιχορηγήσεων προς το πολιτικό τους κόμμα ή το συνδικάτο τους;

Η μόνη μας ελπίδα είναι να οργανωθούμε αυτόνομα και οριζόντια, χωρίς ηγέτη, χωρίς εκπρόσωπο, χωρίς κανέναν να μιλήσει εκ μέρους μας. Οπότε ναι, όπως και στις μέρες του Λαϊκού Μετώπου, αντί να περιμένουμε παθητικά να εμφανιστεί κάποιος σωτήρας από την κάλπη (ειδικά όταν το πιο πιθανό αποτέλεσμα είναι νίκη της ακροδεξιάς), τώρα αμέσως και χωρίς αναμονή :

**ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ,
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ, ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΩΝ,
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΩΝ ΚΑΙ ΛΥΚΕΙΩΝ!
ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΦΑΣΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ!
ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ!**

CNT-AIT Αναρχοσυνδικαλισμός!
contact@cnt-ait.info <http://cnt-ait.info>

¹ Με εξαίρεση τους κομμουνιστές βουλευτές, οι οποίοι είχαν απαγορευτεί αλλά ο ηγέτης τους είχε προσχωρήσει στον Στάλιν στη Μόσχα μετά το ναζιστικό-σοβιετικό σύμφωνο του 1939 και το 1940 ζήτησαν από τους ναζιστές κατακτητές να επιτρέψουν την επανεμφάνιση της εφημερίδας l'Humanité.

Εκλογές, είναι άραγε χρήσιμη δράση;

Στην CNT-AIT, αναρχοσυνδικαλιστική οργάνωση, απορρίπτουμε όλες τις εκλογές, είτε πολιτικές είτε επαγγελματικές. Επειδή κανένας εκλεγμένος εκπρόσωπος, από οποιαδήποτε πλευρά, δεν πρέπει ποτέ να μιλάει ή να αποφασίζει στη θέση μας. Απέναντι στην εξουσία των απατεώνων, καλούμε σε αποχή σε κάθε περίπτωση.

Λένε ότι οι εκλογές είναι ο τρόπος για τους καταπιεσμένους να αλλάξουν τα πράγματα. Πρώτα απ' όλα, θα πρέπει να σημειωθεί ότι η αλλαγή κυβερνήσεων δεν έχει επιφέρει ποτέ κάτι τέτοιο. Ο κοινοβουλευτισμός, που παρουσιάζεται καταχρηστικά ως δημοκρατικός, το πολιτικό σύστημα εκπροσώπησης από εκλεγμένους αντιπροσώπους, είναι προϊόν εκχώρησης εξουσίας, που ενθαρρύνει τους ανθρώπους να παραιτηθούν από την καθημερινή τους πολιτική ζωή, τους αποστερεί από την άσκηση της πολιτικής εξουσίας και ευνοεί τους «επαγγελματίες» πολιτικούς και άλλους λεφτάδες.

Το να υπερασπίζεται κανείς τον κοινοβουλευτισμό σημαίνει να δέχεται να υποταχθεί στα αποτελέσματα της κάλπης, στο 82% των ψήφων που ανέβασε τον Σιράκ στην εξουσία το 2002, να μην λέει τίποτα για τη νομιμότητα του Μακρόν, να δέχεται ότι αύριο η Λεπέν, ο Μπαρντελά και το RN θα είναι στην εξουσία αν κερδίσουν τις εκλογές... Το να υπερασπίζεται κανείς τον κοινοβουλευτισμό σημαίνει να νομιμοποιεί την αντιλαϊκή πολιτική που προκύπτει από αυτόν.

Σημαίνει επίσης να περιμένουμε αιώνια τις «επόμενες» εκλογές με την ελπίδα της αλλαγής, και στο μεταξύ να συνεχίσουν να μας τσαλαπατάνε.

Σημαίνει τη μετατροπή του κοινωνικού αγώνα σε ένα κλειστό πεδίο σύγκρουσης μεταξύ κοινοβουλευτικών ομάδων που, όταν είναι η μειοψηφία, παρουσιάζονται ως Η «εναλλακτική λύση», μόνο και μόνο για να συνεχίσουν την ίδια πολιτική όταν ανακτήσουν την εξουσία. Ένα κίνημα αγώνα που επιδιώκει να στηριχθεί στον κοινοβουλευτισμό μπορεί μόνο να αποδυναμωθεί και να διχαστεί και θα ξεχάσει την αυξανόμενη μάζα των εκμεταλλεζόμενων ανθρώπων που αρνούνται να παίξουν το εκλογικό παιχνίδι και απέχουν συνειδητά από κάθε εκλογική αναμέτρηση.

Ενώ ο εκλογικισμός διχάζει, η άμεση δράση, αντίθετα, οικοδομεί τον συσχετισμό των δυνάμεων, επειδή, εξ ορισμού, είναι η συλλογική και αδιαμεσολάβητη δράση των καταπιεσμένων που αγωνίζονται. Η άμεση δράση είναι η αυθεντική βάση του συνδικαλισμού, αυτή που του επέτρεψε, για ένα διάστημα, να αντιμετωπίσει τις επιθέσεις του κεφαλαίου. Είναι καιρός να στείλουμε τους γραφειοκράτες, τους πολιτικούς και συνδικαλιστικούς αξιωματούχους, τους «κοινωνικούς εταίρους», τους εκλεγμένους αντιπροσώπους (πολιτικούς ή επαγγελματικούς), τους ειδικούς στην εκπροσώπηση (που συμμετέχουν στην αντικοινωνική διαχείριση των ταμείων και της διοίκησης) πίσω στα σκουπίδια της ιστορίας.

Απορρίπτουμε όλα τα πολιτικά κόμματα, όλες τις παρατάξεις, όλα τα κράτη και όλες τις κλίκες των αριβιστών και των κεφαλαιοκρατών οι οποίοι, στο όνομα της δημοκρατίας, του θεού ή μιας σημαίας, ζουν σαν παράσιτα από την υλική και ηθική δυστυχία που μας επιβάλλουν με νόμους και πολιτοφυλακές.

Κάτω το κράτος, ο κοινοβουλευτισμός και τα πολιτικά κόμματα!

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΠΕΡΓΙΑ ΧΩΡΙΣ ΣΥΝΔΙΚΑΤΟ;

Στον ιδιωτικό τομέα, δεν χρειάζεται συνδικάτο για να απεργήσετε. Νομικά, το μόνο που χρειάζεστε είναι τουλάχιστον δύο άτομα με αιτήματα που σχετίζονται με την εργασία. Δεν απαιτείται προειδοποίηση. Σας εξηγούμε:

Στον ιδιωτικό τομέα, το δικαίωμα στην απεργία είναι ένα δικαίωμα που αναγνωρίζεται σε όλους τους εργαζόμενους στην επιχείρηση. Δεν είναι απαραίτητο να συμμετέχει η πλειοψηφία των εργαζομένων ή όλοι οι εργαζόμενοι της επιχείρησης. Πρόκειται για ατομικό δικαίωμα που όμως ασκείται συλλογικά. Κατά συνέπεια, ένας εργαζόμενος μπορεί να απεργήσει, αλλά δεν μπορεί να το κάνει μόνος του (εκτός εάν υπάρχει εθνικό απεργιακό κάλεσμα ή είναι ο μοναδικός εργαζόμενος στην εταιρεία), οπότε απαιτούνται τουλάχιστον δύο άτομα.

Η απεργία ορίζεται ως η συλλογική και συντονισμένη παύση της εργασίας για την υποστήριξη επαγγελματικών αιτημάτων. Για να είναι έγκυρη, πρέπει να πληροί τις ακόλουθες 3 προϋποθέσεις:

- Ολική διακοπή της εργασίας, αλλά δεν υπάρχει ελάχιστη ή μέγιστη διάρκεια και μπορεί να επαναληφθεί.
- Συνεννόηση των εργαζομένων, ως εκ τούτου να έχουν συλλογική βούληση, οπότε δεν είναι απαραίτητο το κάλεσμα σε απεργία από μια συνδικαλιστική οργάνωση.
- Επαγγελματικά αιτήματα (π.χ. αμοιβές, συνθήκες εργασίας, προστασία θέσης εργασίας κ.α.)

Η απεργία μπορεί να προκληθεί ανά πάσα στιγμή. Οι εργαζόμενοι του ιδιωτικού τομέα που επιθυμούν να κάνουν χρήση του δικαιώματός τους για απεργία δεν χρειάζεται να προειδοποιήσουν. Η απεργία είναι νόμιμη ακόμη και αν δεν έχει προηγηθεί προειδοποίηση ή προσπάθεια συνδιαλλαγής με τον εργοδότη. Ωστόσο, ο εργοδότης πρέπει να είναι ενήμερος για τα επαγγελματικά αιτήματα των εργαζομένων κατά τη στιγμή της προκήρυξης της απεργίας.

Οι εργαζόμενοι δεν χρειάζεται να περιμένουν την άρνηση του εργοδότη να ικανοποιήσει τα αιτήματά τους προτού προχωρήσουν σε απεργία.

Ο εργαζόμενος που απεργεί δεν υποχρεούται να ενημερώσει τον εργοδότη του για την πρόθεσή του να ασκήσει το δικαίωμά του στην απεργία.

Κανένας εργαζόμενος δεν μπορεί να τιμωρηθεί ή να υποστεί διακρίσεις (π.χ. όσον αφορά την αύξηση του μισθού) επειδή απεργεί. Οποιαδήποτε απόλυση για τους λόγους αυτούς είναι άκυρη.

Μη διστάσετε να επικοινωνήσετε μαζί μας για περισσότερες πληροφορίες: contact@cnt-ait.info

Και για να μάθετε περισσότερα, μπορείτε να κατεβάσετε το φυλλάδιό μας «Τεχνικές του αγώνα» <http://cnt-ait.info/2020/06/17/techniques-de-luttes>

**Association
Internationale
des Travailleurs**

**Διεθνής Ένωση
Εργαζομένων**